

APOKALIPSA

A. Marius

Od čega živim, što živim, što me pokreće — oganj je. Ljubav — i tjeskoba, mržnja i strah. Ne znam, ima li razlike među njima.

Iz vatre si me rodio, Oče, vatri me vraćaš. U meni je, iz mene izgara — i svijetli. Pali i preporađa. Svjetovi su, od zvijezda veći. Srce bi da eksplodira. Da prekrije i Tabor i Golgotu. Da se u Duhu osvijesti.

Vatra je u nama, Bože. U meni. U svima. Plamen. I dim i pepeo. Ukrštavaju se boje. Mi smo Tvoj dan i Tvoja noć. Tvoj »Propni ga« i Tvoj »Hosana«. I ne može biti drukčije.

»Došao sam da bacim oganj na zemlju... Mislite da sam došao donijeti zemlji mir? Ne, kažem vam, nego razdor...«

Tvoja je objava, Gospodine, početak Apokalipse. Iz kolijevke si započeo borbu sa Zvijeri, rušio idole, ponižavao oskvrnitelje, hrabrio potlačene. Opirao si se Napasniku koji je kruh obećavao iz kamena. Da bi u posvećenju do kraja Vremena obnavljao spektakl posta, umiranja i Uskrsnuća. Tvoja je povijest u prostoru savjesti. Iz poruke Vesele vijesti ljudski porod osvaja baštinu Boga.

Jak si, Strašan. Veličanstven. Zadivljujuće strpljiv, dirljivo milosrdan. Svejedno, darom obavezuješ. Jer si Vatra-Ljubav. I mrziš noć. I opireš se sivoći.

Blag si. Ali ne mlak. I Zemlja je čistilište. U meni je trenutak pakla — transcendentni. Anđeo Zla gazi u mojoj molitvi.

Od kuće do kuće, od ulice do ulice, od grada do grada: jedno srozavanje, jedno iskupljenje Priče. Odzvanja hod tesarova štćenika. DJEČAK (zapanjujuće mudar) razbija Mit. Prorok oprašta bludnici, jer je trenutno molitveno ljubila. Čist — zbunjuje sofiste. Krotak do samouništenja, prijeti.

Progoni me brojka 7. Sto puta, tisuću puta, bezbroj puta SEDAM. Sedam pečata, sedam trublja, sedam čaša Gnjeva.

Jutros, poslije Pričesti, srce osvajaše Nebo. Bilo je SVJETLO. Hostija je izaravala u sve širim i širim krugovima u Dan Gospodnji i izvan Vremena. Tu je Alfa i Omega, blistavi Jahač koji kosi. Kad izađem (bilo je kao da sanjam, sanjajući mislim): On će predvoditi anđele, označiti kuće, znakom munje obilježiti čela u prolazu. I krovovi će se oglasiti kao starozavjetne citre. Gledat ću Jakovljeve ljestve.

Bio je bljesak munje: udar Milosti, od kojega boli — i biva toplo. Otišao si ne najavivši povratak.

U onaj dan, Gospodine, onaj čas — o kojemu »nitko ništa ne zna, ni anđeli na nebu, ni Sin, već jedino Otac«, zaklinjem Te: učini čudo da Te

ja, barem samo ja, vidim kao da si se tek rodio. Zamišljam: Betlehem je moja duša. Izazivaš me na molitvu. Ne uzbuđuje me pad zvijezda. Tebi — moje srce svijetli.

Male lisice prikradaju se Tvome vinogradu, Gospodine, i nagrizzaju lozu. Pustoše među trsovima. Ima ih i u kamenu. Pritajile su se uz zidove. Šuljaju se u otvore. Na dodir se lijepe. I opiru se. Množe se. Male lisice: zamke za Tvoje noge. Ti ih obilaziš. A mogao bi raspršiti leglo, gaziti do boli.

U džungli smo, Gospode. Zapleteni u njezino raslinje. Bilje kojemu ne znamo ime, granje što se bodljikavo lista — do kosti. — Pokušavam izaći. Molitveno se razvezujem. Ponekad ne znam da je molitva. Kad je nebo u mislima, barem komadić neba, i blagoslov riječi — *TI* hodaš. Nije uvijek glasonoša-Andeo. Osim u dnu tjeskobe. Ognjenim prstom urezuje Tvoj znak. Onda molim. Čistilište je. Kao za one koje si predestinirao za Posljednji čas: apokaliptički jahači lete — i gaze.

Strah je, Bože. S tisuću odraza Noći. **BEZBROJ** se zove: bolest, razdor, mržnja, smrt. Posmrtni ples krabulje. Grumen smo. Zrno jedva vidljivo, jedva opipljivo. Mašina nas melje. Mehanizam nerazgiban srcem... Slabost, kompromisi, ustupci, nehaj, malodušnost — izmiču nedužnosti Priče. Pradavne, starije od djetinjstva čije su se oči otvorile Zemlji.

Kad nas ljubiš, prisiljavaš nas na vraćanje. **DJETETU** kojemu (značajno!) bezazlenost i mudrost bijahu prvi poklonici. Svjedok: zvijezda.

Znam, Gospodine, da si povrijeđen, da Ti je hladno, da govoriš. I da se ponovno otvaraju otajstvene Rane: u meni, u cijelom Tvojem Tijelu. *Gaudium gentis, Lumen gentium*, usprkos svemu — u meni je. Ja sam dio: *Ecclesia tua sancta* — kamen i stijena, makar se propinjalo more obnavljajući brodolom.

Boli, Gospodine. Sada Ti poklonstveno prinosim patnju i vjerujem da je čista. I vrijednost. Nije besmislena. Mudra je: Ti je želiš.

Anđeli odavna počеше izlijevati čaše zala s okusom kušnje. U ovom trenutku Vremena odmjeri našu izdržljivost. Ne zaboravi da nismo zreli. Ne ljuti se, ako upravo ovaj čas tako gorljivo želim da sve bude od djetinjstva, da ni cvijet ne prerastem, da mi se vid — do obnove Spasenja i Katakлизme — Tvojim pohodom raznježi.